

A  ı k k a r a

Hayâli, kayalı, hakka dayalı dergi

- ◆ Abdurrahim Karakoç ◆ M. Nihat Malkoç ◆ Tacettin ŐimŐek
◆ Hızır İrfan Önder ◆ Cahit Can ◆ Halit Yıldırım ◆ Nurgöl Kaynar Yöce
◆ Mustafa Acar ◆ Kadir Köse ◆ Hacı Musa Tuncer ◆ Memik Kömeki
◆ Aydın Battal ◆ Mehmet Pektaş ◆ Faik Kumru ◆ Ercan Saėlam
◆ Mehmet Osmanoėlu ◆ Salman Kapanoėlu ◆ Mustafa İmir ◆ Osman Gazi Tura

75 Sayı 21 Mayıs 2024

Sahibinden Komik/Sekiz-Kiralık Çadır-

◆ Mehmet Pektaş

Bir süredir sesi soluğu çıkmayan Cengiz, plaka-sız eski bir motosikletle iş hanının arka sokakla-rından birine girdi. Motoru kuytu bir köşeye bı-rakıp rüzgârdan dikilen saçlarını motorun dikiz aynasında düzeltbildiği kadar düzeltti. Yüzüne de kendisini şirin gösterecek bir maske takmayı ih-mal etmedi. Gülücükler saçarak iş hanının önüne geldi. Kuruyemişçi Arif, sırtı yola dönük dükkânı-nın önündeki çuvalları düzeltiyordu. Cengiz usul-ca yaklaşık Arif'in koltuğunun altına el attı.

Arif:

"Ananıııss..." diye sıçrayarak arkasını dönünce Cengiz'le burun buruna geldi:

"Lan Cengiz..." dedi yarı şaşkın yarı öfkeli.

Cengiz, sırtarak tikli Arif'in her iki koltuk al-tına doğru peş peşe hamleler yaptı. Arif, kendini korumak için kıvranıyordu. Cengiz, son hamlesini Arif'in bacak arasına yaparken öpücük sesi çıkar-mayı da ihmal etmedi.

"Dur be oğlum..." diyerek geri çekti kendini Arif.

Arif'in tikiyle uğraşmayı bırakan Cengiz, teklif-siz şekilde bir avuç Antep fıstığı alıp kabuklarını dükkânın önüne önüne tükürmeye başladı.

Arif kaşlarını çatı:

"Antep fıstığının kilosu kaç para oldu haberin var mı senin?"

Cengiz oralı bile değildi:

"Amma da pintisin oğlum. Gören gözün hakkı var, duymadın mı hiç?" diyerek avucundakileri ce-bine indirdi. Bir avuç daha Antep fıstığı aldı.

Arif bu defa:

"Lan oğlum, bari yiyorsun şunun kabuğunu yere atma!" diye çıkıştı Cengiz'e. Sonra da yerleri sü-pürmeye durdu.

Hır gürü duyan Kasap Mahmut da dükkânının önüne çıktı. Cengiz onu görünce:

"Mahmut abi, şu pinti Arif'e bir şey söylesene yahu..." diyerek yılıştı.

Mahmut:

"Ne o lan Gevşek Cengiz, kaç zamandır selam sabah vermiyordun. Hayırdır?" dedi.

Cengiz hemen üste çıktı:

"Kimmiş o sana selam vermeyen, yoksa bizim Mert mi? Her gün de tembih ederim, Mahmut abinin elini öpmeden geçme, o kasapların kralıdır

diye..."

Mahmut oralı olmadı:

"Bırak bu ayakları Cengiz..."

Cengiz el çabukluğuyla yüzündeki maskeyi indi-rip mahzun bir maske taktı:

"Ne ayağı abim, zaten canım sıkkın." dedi.

Mahmut umursamaz bir tavırla:

"N'oldu? Düdükleyecek bir müşteri bulamadın mı yoksa?" dedi.

Cengiz maskedeki hüznün tonunu otomatik ola-rak arttırdı:

"Bırak dalga geçmeyi Mahmut abi. Bizim takım yine şampiyon olamadı. Şu sokağı bayraklarla do-natacaztık hani."

Cengiz, bu hamleyle Mahmut'un koca gövdesi-nin içindeki minik kalbi bulup tam on ikiden vur-muştu. Fil yavrusu gibi adam ağlamaklı oldu.

"Ulan 10 sene oldu be 10 sene! Ne kadar umut-lanmıştık oysa!"

Cengiz bir iki burnunu çekti:

"Bak ne diyorum Mahmut abi?" diyerek perdaha başladı: "Sen şöyle güzelce bir nevale hazırla. Pir-zola, antrikot, bonfile, şöyle mangallık... Bu işin ustası sensin, hayvanın en güzel yerini bilirsin. Manav Hüseyin'e de nazın geçer, ondan da işte ne bileyim domatestir, biberdir, soğandır al." Cengiz bir an durup kafasını kasap dükkânından yana şöyle bir uzattı.

"Kömür de var zaten sende. İki torba yeter." Son-ra da elini Arif'in boynuna attı:

"Arif de malzemeleri alır, çerezimiz zaten gani. Gerisini bana bırakın şöyle güzel bir kafaları çeke-lim. Bu işler başka türlü yoluna girmez."

Arif şaşkın:

"Oğlum ben takım makım tutmam." diyecek oldu.

Cengiz yüzünü ekşitti:

"Aferin Arif, daha masayı kurmadan ortamı ber-bat ettin. Kırk yılın başı be oğlum, kırk yılın başı!"

Kasap Mahmut çoktan tava gelmişti zaten, haya-linde ilk kadehi yuvarlamıştı bile. Kafası ala çakır:

"Oyunbozanlık etme Arif." dedi.

Cengiz, ceplerine birkaç avuç daha kuruyemiş koyarken:

"Tamam, hafta sonu haberleşiyoruz, ben size ko-

num atarım beni alırsınız, oradan bir yerlere geçeriz. Benlik bir şey olursa haber verirsiniz. Haydi ben kaçtım.” dedi.

Arif, elindeki süpürgeyi onun arkasından savur-
sa da boşunaydı. Cengiz, içeri girip merdivenler-
den çıkarken Arif, Mahmut’a döndü:

“Etle sebze senden, malzeme ve kuruyemiş ben-
den... Bu gevşek ne alacak lan?”

Mahmut hayalinde ikinci kadehi de yuvarladı-
ğından ağzı yüzü kaymıştı. Ağzını yaya yaya ko-
nuştı:

“Ne bileyim ben, gerisi bende dedi ya... Bir şey
alacaktır herhalde.”

Cengiz merdivenlerden çıkarken yüzündeki
gülüm yüzü maskeyi çıkarıp merdiven boşluğuna
doğru atıverdi. Asık suratla ofisin bulunduğu kata
çıktı. Çaycı Suat’ın çöp kovası önüne geldi. Bir tek-
me vurup kovayı devirdi. Neyse ki çöpün içinde
bir şey yoktu.

Oradan Suat:

“Cengiz, kovadan ne istiyorsun?” diye çıkışacak
oldu.

Cengiz ona ters bir bakış attı:

“Bir daha bu kovayı buraya koyarsan seni de ko-
vanın içine koyar öyle tekmelerim. Bana çay getir
çabuk.” dedi.

Bu sırada bir ıslık sesi geldi.

“Cengiz, Cengiz!”

Hem Suat hem de Cengiz başını sesin geldiği ta-
rafa çevirdi. Seslenen Fotoğrafçı Hüseyin’di. Dük-
kânının önünde sohbet meclisi kurulmuştu. Eliyle
gel işareti yaptı.

Cengiz hiç de bir işi olmadığı hâlde, önce ofisini
sonra da kolundaki saati işaret ederek güya acele
işim var demeye getirdi. Diğer esnafalar da gel de-
yince o tarafa gitmek zorunda kaldı.

Esnaflar Cengiz’i “Hoş geldin Başkan” diyerek
karşıladılar. Cengiz, donuk bir yüz ifadesiyle kafa-
sını sallamakla yetindi. “Böyle iyi” diyerek kendine
gösterilen yere oturmadı. Ayakta dikildi.

Uyducu Vedat, Cengiz’den tarafa imalı imalı ba-
karak:

“Ee Cengiz ne oldu senin belediye başkanlığı
iş?” dedi.

Bu defa imalı bakma sırası Cengiz’deydi. Bu ba-
kışlar konuşsa “Yaz bunu oğlum, seninle görüşe-
ğiz.” derdi. Diğer esnaflar da pürdikkat Cengiz’in
yapacağı açıklamayı bekliyordu.

Cengiz iki küçük öksürükten sonra beklenen

açıklamayı yaptı:

“Valla şimdi başlayan projeler falan var. İma-
moğlu’na bir şans daha verelim dedik. Bitirebilirse
bitirsin, bitiremezse iyice yıpranır. Bir dahaki seçi-
me... Diğer taraftan siyasette kimseye yaranılmı-
yor. Benim bu adaylık işini duyunca milletvekilliği
teklif edenler de oldu. Ben de bunları konuşmak
için çok erken, zamanı gelince esnaf arkadaşlarla
istişare eder bir karar veririz, dedim.”

Cengiz, “İşim var, randevum var” bahaneleriyle
fazla oyalanmadan ofise doğru adımlarken Uydu-
cu Cengiz, kafasını öne doğru uzattı. Alçak sesle:

“Benden duymuş olmayın.” diye lafa girdi. Diğer
esnaflar da kafalarını öne uzatıp Vedat’a kulak ver-
di.

“Bunu belediye başkanı adayı yapacak partiyi
öğrendim.” dedi.

Herkes merakla “Kimmiş?” deyince Vedat de-
vam etti:

“Politik Oluşum Komünizme Erişim Partisi, kısa
adı POKER Partisi”

İlk tepki Tuhafiyeci Cemil’den geldi:

“İlk defa duydum kiminmiş ki bu parti?”

Vedat:

“Hani şu Adana’da tombalacıların kurduğu parti
yok mu? O işte.”

Meseleyi anlamayan Cemil:

“Ne tombalacısı oğlum? Adam gibi anlat şunu”
deyince Vedat açıkladı:

“Kumarcı tayfası, oyun çevirdikleri kahveler
sürekli basılınca sözüm ona spor lokali kuruyor.
Amaç rahat oyun oynayabilmek, denetimlerden
sıyırtmak. Orası da basılınca dernek kurmaya baş-
lıyorlar, yok bilmem ne severler derneği, bilmem
ne dayanışma derneği.. Onlar dernek kuruyor, po-
lis basıyor, onlar kuruyor polis basıyor... Sonunda
pes ediyorlar. Bu defa Çalışan Eğlenceli Kalkınma-
lı İlerici İş Sendikası, ÇEKİL-İŞ’i kuruyorlar. Ora-
sı da basılınca... Adamlar ne yapalım ne yapalım
derken en son parti kurmaya karar veriyorlar. Ge-
leceğin Türkiye Partisi ardından Milliyetçi İrade
Yükseliş Partisi... O kapatılınca PİŞTİ Partisi yani
Parleментар İlkeli Şuurlu Türkiye İşsizler Partisi.
O da kapatılınca işte en son bu Cengiz’in partisi.
POKER Partisi, Politik Oluşum Komünizme Eri-
şim Partisi. Mekân aynı. Tabela değişiyor. Polis
basınca da seçim toplantısı yapıyorduk diyorlar.
Mekân iyice mimlenince hiç olmazsa üç beş bü-
yükşehirden aday gösterelim, dikkat çekmeyelim

demişler. Bu memleketin en büyük üçkâğıtçısı da Cengiz olduğuna göre tombalacılara bundan uygun aday mı olur?”

Saatçi Fikret lafa girdi:

“Ee niye aday olmadı acaba bizimki?”

Vedat:

“El elden üstündür arkadaşlar. İki ihtimal var: Ya bizimki aday olmak için kumarbazlardan para istedi, vermediler, ya da aday olmamak için diğer partilerden para aldı.”

Sigortacı Remzi:

“Yahu boş verin zaten kazanamazdı.” dedi.

Mustafa dayı:

“Geçen geldiğinde hepiniz bunu ağzı açık dinliyordunuz ya. İş hanını kentsel dönüşüme sokuyordu. Yeni dükkânlara geçiyordunuz. N’oldu?” dedi.

Telefoncu Fatih:

“Ben onu bunu bilmem İstanbul ucuz kurtuldu arkadaş.” dedi. Bu sözü tüm esnaflar onayladı.

Cengiz, emlak ofisinin açık kapısından girip koltuğa kuruldu, telefonunu çıkardı. Has elemanı Mert ortalıkta yoktu. Telefonunun interneti bitmişti, ofisin hattından bağlanacak oldu. Önüne borç ödeme ekranı geldi.

Öfleyip püflerken önce kısacık boyuyla Çaycı Suat belirdi kapıda, arkada da deve gibi boyuyla Suat’ı kendine siper eden Mert vardı.

Suat, Mert’ten kurtulmak istiyordu:

“Mert, çekil arkamdan bak çayı döktüreceksin.” dedi.

Cengiz, bakışlarını kaldırıp Mert’e çiviledi. Mert, gözüne projektör tutulmuş gibi kalakaldı. Suat, çayı bırakıp büyük bir saygıyla ofisten çıkarırken Cengiz, bakışlarını çaya yöneltti, böylece Mert de çözüldü:

“Müsaade var mı abi?” dedi sesinin en nazik tonuyla.

Cengiz, çayını öfkeyle karıştırıyordu:

“Ulan kereste her şeyi altı üst ettin. Tam zengin oluyordum. Bütün işi bozdun.”

Mert, o an kendini tutamayıp tıksırdı. Az daha geçen gün kız isteme merasiminde olduğu gibi gülecekti. Cengiz, bakışlarını dikince kendini topladı:

“Pardon abi ya... Boş bulundum. Ne bileyim abi? Ben daha genç birini bekliyordum. Teyzeyi görünce şaşırdım.” diye kem küm etti.

Cengiz:

“Kimseye bahsettin mi lan bu olaydan?” dedi.

Mert, yeminler ederek yaşananları kimseye anlatmadığını söyledi. Sonra bir an duraksadı:

“Abi, gerçekten evlenecek miydin teyzeyle?” dedi.

Cengiz, bakışlarını kaldırdı, elemanını azarladı:

“Teyze deyip durma lan!” Sonra birden sakinleşti:

“Oylayıp duruyordum işte kadını. Zaten bir ayağı çukurda. Çok yaşamaz dedim. Gün geçtikçe dirildi, dinçleşti kadın. Sonra tutturdu evlenelim diye. En son köşeye sıkıştım. Nişan mişan dümeniyle biraz daha oyalarım, o zamana da malına bir şekilde çökerim, diye düşünüyordum. Olmadı. Beş parasız kaldım.”

Mert:

“Abi bu arada annen ve babana da para veremedik.”

Cengiz bir şey anlamıştı:

“Ne anne babası oğlum?”

Mert:

“Hani kız isteme merasiminde senin annenle baban rolünü oynayanlar.”

Cengiz:

“Sende varsa ver Mert. Bende zırnık yok.” dedi.

Mert:

“Abi ben de tamtakırım.” dedi.

Uzun bir sessizlik oldu.

Mert patronunun hâline acımıştı:

“Üzülme abi sen yine ayarlarsın bir koca karı. Bu defa hata yapmayız.”

Cengiz:

“Kolay mı sanıyorsun? Bütün ümidimi ona bağlamıştım. Çok zengindi kadın. İhya olacaktım.”

Mert patronunu teselli etmek istiyordu:

“İşimize dört elle sarılır yine döneriz köşeyi abi.”

Cengiz tekrar telefona elini attı:

“Ofisin internetini ödemedik mi?” dedi.

Mert:

“Otomatik ödemede değil miydi?”

Cengiz:

“Öyleydi galiba, demek ki bizim limitler dolmuş. Emlak için hiç arayan da yok. İşleri de iyice salıverdik”

Mert:

“Abi, sarı siteye ilan parasını yatırmayınca bizim hesabı dondurmuşlar. Kimsenin aramaması normal yani. Bu arada ofisin sahibi Süleyman abi de sıkıştırıp duruyor, kira kira diye.”

Cengiz:

“Salla gitsin Sülo’yu. O önemli değil de en azından ilan parasını yatırabileydik ufak tefek harçlığımız çıkardı. Senin telefonda internet vardır. Paylaşımı aç. WhatsApp’tan falan mesaj gelmişse ona bakayım. Kuruduk kaldık. Acil nakit lazım bize.”

Cengiz bir süre telefona daldıktan sonra bir anda,

“Buldum” diyerek sıçradı.

Telefonunun ekranını Mert’e çevirdi.

“Şuraya bak. Oku şunu.” dedi.

Mert tane tane okudu:

“LONDRA’DA EVİN İÇİNDE KİRALIK ÇADIR
DIR

Londra’da bir ev sahibi, daire içinde çadır kiralamaya başlayarak yeni bir yönteme imza attı. Evinin oturma odasına çadır kuran ev sahibi, çadırlarını Airbnb üzerinden kiraya verdi. Aylık fiyatlarının 2 bin 632 sterlin olduğunu duyurdu. Söz konusu ilan saatler içinde sosyal medyada viral oldu. Tepkilerin ardından ev sahibi ilanı kaldırdı. Ancak ev sahiplerinin bu yöntemi yasal açıdan kullanıp kullanmayacağı belirsizliğini koruyor.”

Cengiz’in yüzü gülüyordu. Mert bir şey anlamamıştı:

“Abi ne düşünüyorsun?” dedi.

Cengiz:

“Hemen bizim Hacı’nın evine git. Kiracıyı tekme tokat dışarı at. Her odaya ikişer üçer çadır kur. Facebook, Instagram, Tiktok nereden olursa ilan ver. Kaça tutturabilirsen kiralayalım çadırları, günlük, haftalık saatlik...”

Mert:

“Abi çadır parası?” diyecek oldu.

Cengiz:

“Oğlum adamlardan kirayı peşin almayacak mısın? Kirayı alınca git A101’e ŞOK’a en ucuzundan birer çadır al, kur. Haydi bakayım oyalanma.”

Mert:

“Büyüksün abi!” dedi sevinçle. Sonra da patronunun emirlerini yerine getirmek üzere ayakları kışına vura vura koşarak ofisten çıktı.